

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον κι' ἑβδομον μετροῦντες χρόνον
'στὴν γῆν ἐδρεύομεν τῶν Παρθενῶνων.

Χίλια κι' ἑννιάκόσα κι' ἓνα
κι' ὅλο τὰ συνειθισμένα.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.

Συνδρομὴ γὰρ κάθε χρόνο — δὲ καὶ τὸ φράγκα εἶναι μόνο.

Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δέκα φράγκα καὶ 'στὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπή
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπή
πρὸς δύο εἰκοσάφραγκα, κι' ὁποῖος ἀπ' ἐξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Εἰκοστὴ τοῦ Γενάρη κι' ἑβδόμη,
μασκαράδες γεμίζουν οἱ δρόμοι.

Εἰκοσι δύο σὺν ἑπτακόσα,
Καρναβαλῆτις φρενιτιῶσα.

Εἰσοδος τοῦ μεγάλου μασκαρο-Καρναβάλου.

Καρνάβαλος πρὸς τὸ κοινὸν
τῶν φιλομούσων Ἀθηνῶν.

Εἰς εὐκλείας δάφνας κλίνων
φθάνω πάλιν ἐδῶ πέρα...
ἴτε, παῖδες τῶν Ἑλλήνων,
'στῆς μουτσούνας τὸν πατέρα.

Χαῖρε, μασκαράδων πλάσις...
πέρσυ πρῶτος μασκαράς
ἔφθας' ἀπὸ τῆς ξηρᾶς,
'φέτος ἀπὸ τῆς θαλάσσης.

Τῶν Ρωμηῶν ὑποδαυίζω
τὴν ψυχὴν τὴν φλογεράν,
καὶ τοὺς ἄθλους συμβολίζω
κατὰ πόντον καὶ ξηράν.

Σέρνω 'πίσω Σειληνοῦς,
Διονύσους καὶ Μαινάδας,

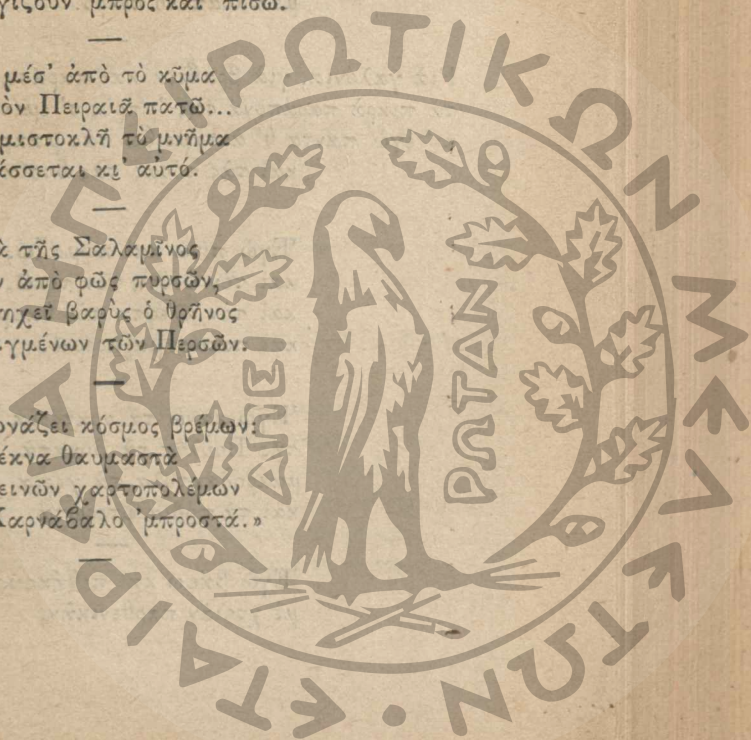
ἐπισήμους καὶ τρανοὺς,
καὶ παιδιὰ τῆς πατινάδας.

Μασκαράδες φρενιασμένοι
στρώνουν δάφνας νὰ πατήσω,
σκύλοι φορολογημένοι
μὲ γαυγίζουν 'μπρὸς καὶ 'πίσω.

Φθάνω μὲς' ἀπὸ τὸ κύμα
καὶ 'στὸν Πειραιᾶ πατῶ...
τοῦ Θεμιστοκλῆ τὸ μῆμα
συνταράσσεται κι' αὐτό.

Τὰ νερὰ τῆς Σαλαμῖνος
φέγγουν ἀπὸ φῶς πύρρων,
κι' ἀντηχεῖ βαρὺς ὁ θοῆνος
τῶν πνιγμένων τῶν Περσῶν.

Καὶ φωνάζει κόσμος βρέμων
αἴτε, τέκνα θαυμαστά
τῶν κλεινῶν χαρτοπολέμων
'στὸν Καρνάβαλο 'μπροστά.»

Τόπο τόπο νὰ περάσω,
κι' ἔστεμμένος μὲ γρασίδι
προσωπίδες νὰ μοιράσω
καὶ μουντζούραις καὶ φτειασίδια.

Ὅλοι κάνουν τοὺς ἱππόταις,
τὰ γαϊδούρια βάζουν σέλαις,
καὶ κτυποῦνε πρώταις πρώταις
τῆς γκαμήλας ἡ μασέλαις.

Τῶν Ρωμηῶν αὐτὸ τὸ κράτος
ἐγὼ μόνος ἀοράτως
καὶ αἰωνίως κυβερνῶ,
καὶ προστάτης τοῦ περνώ.

Ἐγὼ Σύνταγμα καὶ μόνον
εἰς αἰῶνας τῶν αἰώνων,
ἐγὼ νόμος καὶ θεσμός
καὶ προϋπολογισμός.

Ἐγὼ κίνησις καὶ δρᾶσις,
ἔγὼ ζύμωσις καὶ βρᾶσις,
κι' ὁ καθείς ἐμπρός μου κλίνει
κι' ἐν πολέμῳ κι' ἐν εἰρήνῃ.

Μαζευθήτε πάλι γύρω
μ' ὅλους σας χορὸν νὰ σύρω.
Ὅποιος εἰς αὐτὰ τὰ χρόνια,
ποῦ βροντοκοπᾷ τὸ γένος,
δίχως κρᾶνη καὶ γαλόνια
ζῇ μικρὸς κι' ἀδικημένος.

Ἄς σιμώσῃ ἐπὶ τὸ θρόνι μου δίχως φόβου καὶ ἄντροπῇ
 νὰ τὸν κάνω Στρατηλάτη,
 καὶ κατάρχους νὰ πῇ
 ἐπὶ τὸν Κερνάβαλο σπολλάτη.

Ἐγὼ πάντα σ' ὅλους δίνω,
σὲ μεγάλο καὶ μικρὸ,
καὶ κανένα δὲν ἀφίνω
μὲ παράπονο πικρὸ.

Γιὰ γαλόνια, γιὰ βραβεῖα καὶ παράσημα μὴν κλαῖτε,
τὰ πικρὰ παρὰ ποινὰ σας ἔμπρὸς σ' ἑμένα νὰ τὰ λέτε,
κι' ἐγὼ πάντα θ' ἀνταμείβω τὰς μακρὰς ὑπηρεσίας
καὶ τὰς τόσας τὰς θυσίας.

Ἐγὼ πίνω καὶ κωμᾶζω,
καὶ τὸν ψεύτη τὸν τιμῶ,
καὶ τὸν κλέπτη τὸν θαυμάζω,
καὶ παράσχημα^ς κρεμῶ.

Ἐγὼ κάνω τὰ νυκτέρια
τῆς Βουλῆς τὰ δυνατὰ,
μακροδάκτυλα τὰ χέρια
καὶ τὰ πόδια πτερωτά.

Ἐγὼ βάψω καὶ πιθήκους
μὲ χροιδὰν παρθενικὴν,

ἐγὼ κἀνὼ καὶ ἀνηθίλους
να διδάσκουν ἡθικὴν.

“Ὅλους τοὺς ἐγκωμιάζω, σ’ ὅλους εὖσημα καὶ ἐπίσημα
ἐγὼ δίνω τοῦ λαοῦ μου πολυστάφυλο σταιμί
γιὰ νὰ βγάξῃ μεθυσμένοις βουληφόρους μεθυσμένους
νὰ τοῦ κάνουνε τὸν νόμο περιγέλοιο καὶ πομπή.

Πάντα νέος, πάντ' ἀφράτος
θάρχωμαι σ' αὐτὸ τὸ κράτος.
Κἄν πολέμους ἀντικρίζω, κἄν γκαμήλαις μὲ κυριεύω
πάντα καὶ τι θὰ βρῶσκω νὰ λιγώνωμαι στὰ νεύω.

Κἄν ἀπὸ θαλάσσης ἔλθω, κἄν ἀπὸ ξηρᾶς προβάλλω,
πάντα τρώπαια θά ψάλλω.
Σύρτε με σὲ Παρλαμέντα, σὲ Στρατῶνας πλοηγοῦν,
σύρτε με καὶ σὲ χοροῦς,
γιὰ νὰ ἴδῳ σπαθιὰ καὶ φράκα καὶ σοβαντισμένο κρῖν,
καθεμιᾶς κυρτᾶς ὥραιας,
καὶ γρηᾶς Καπνικαρέας.

Περιούσει λαέ μου, πού πρὸς χάριν μου βροντᾷ,
θεονήστικος χορεύεις, θεονήστικος γλεντᾷ.
Δείχνεις πάλι τόσο κέφι...
πού 'στὸ διάβολο τὸ 'βρίσκεις!...
ὁ λιμός σέ καλοτρεφεῖ
κι' ἔχεις μάγισσα παιδίσκη.

Περιούσεις λάε μου, τὴν κακὴ μου, τὴν κακὴ σου...
κάθε τόσο τσαμπουνᾶς
πῶς λιμώττεις καὶ πεινᾶς,
κι' ὅμως δίνεις γιὰ τὰ γλέντια καὶ τὸ τούπι το βρα...

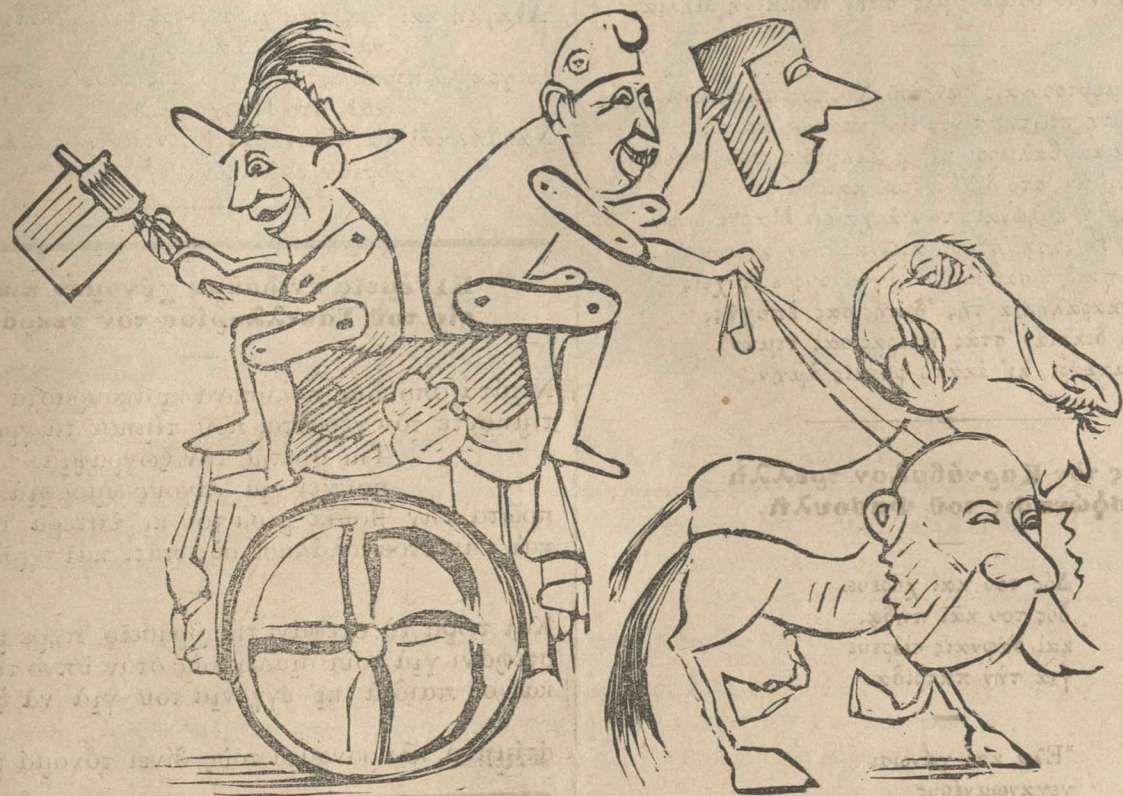
Περιούσιε λαέ μου, λὲς πῶς πάσχεις ὁλοένα,
 κι' ὅμως χάνεσαι γιὰ μένα,
 κι' ἐνθ' σκούζεις κουρελιjs,
 μὲ γενναίως προσφορὰς
 καὶ μ' ἐράνους δαψιλεῖς
 βγαίνεις πρῶτος μασκαρᾶ.

Ὡς λαὸς τῶν κωφαλάλων,
ποῦ συχνὰ παραπονεῖται,
μόνο γιὰ τῶν Καρναβάλων
τοὺς θριάμβους συγκινεῖται.

Ἐφευγίζεις πῶς σὲ ρέβουν, πῶς τῶν φόρων σ' ἔχουν αὐτὸ
μὰ ποῦ 'βρίσκεις τοὺς παραδίδες
γὰρ νὰ κρίνης μακαράδες
δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω.

Μὲ τὸ κέφι τοῦτο ποῦχρεις καὶ τῆς φέσταις τῆς τριλλοῦ
 δὲν πιστεύω σ' ὅσα λέες.
 Κι' ἂν πολλοὶ σοῦ λένε «ξύσου»,
 κι' ἂν κρατῇς τὸ στόμα χάσκα,
 δείχνεις μὲ τὴν ὀρεξί σου
 ὅτι ζῆς μὲς 'στὴν Ἀλάσκα.

Πάλι τὰ τρελλά σου γέλοια καὶ τὸ κέφι σου σκορπᾷ
σὲ σαλόνια καὶ ταβέρναις,

καὶ ἐπὶ τὸ σπέρμα σου χτυπᾷς
τῆς ἀκούρασταίς σου φτέρναις.

Πάνε με για νὰ σὲ ράνω σερπαντὴν καὶ κομφετί,
 κι' ὁ χορὸς καλὰ κρατεῖ,
 κι' ἂν ἀλλήθεια νοιώθῃς πεινά, πῆδα πῆδα, γειὰ χαρὰ σου...
 ὁ χορὸς ἄντι ν' ἀδείαση θὰ γεμίση τάντερά σου.

Περσούς τε λαέ μου, σκορπισμέν' ἔδω κ' ἔκει,
 μέ γερὰ ματα καὶ νειάτα ξανασήκω πανοικει,
 σπῶγγον, σπρῶγγε, σκούντα, στέα, ὅσας ἑξέδρας ἐνέος,
 ὃ Κερνὰ βαλὼς σου θβάνει, πολιοῦχος σου Θεός.
 Πέρσιν μ' ἤπηκα, στήν Ἀθήναι, φίτος εἰς τὸν Πειραιᾶ,
 πῶνινε τοῦ Κολοσσούκα μὲν μεγάλη δωρεά.

Ναός εμπρός ή συνοδεία...δάφναις δίνω, δάφναις πέρνω...
γιά σου, Κόντη Θεοτόκη, και Ρωμαίικο Κουβέρνο,
γιά σου, κόμμα, γιά σου, πτέρυξ τής Βουλῆς ἀριστερά,
τῆς γαμψήλας τῆς χορτάτης τῆς βαρεῖς τὸν ταμπουρά.
Γιὰ σας, ὅλοι...τροχουδάτε και τὸν μπάρμπα-Θοδωρή,
ποῦ ξεπλέκει τὸ Κραδὸν και μὰς κάνει τὸν βαρύ.

Εἰ ἐὶ φωναῖς κ' ἀντάρσις, νά! περνᾷ κ' ὁ Φασουλῆς,
 κ' ἡ γκαμψήλα μπαίνει τώρα μέσ' στή σάλα τῆς Βουλῆς.
 Νάτην εἰς τὸ βῆμ' ἀπάνω,
 καὶ μὲ τόσα χωρατὰ
 πρῶτα πρῶτα χαιρετᾷ
 τὸν μακρὺ τὸν Καραπάνω.

Ε! ἔ! ἔ! φωναῖς κι' ἀντάραις
καὶ Βουλευτικαῖς λαχτάραις.
Μὰ σημαίνει τὸ κουδούνι καὶ δὲν βγάλουν τσιμουδιά,
ἡσυχία, σιωπὴ,
γιὰ ν' ἀκούσῃτε, παιδιὰ,
κι' ἡ γκαμήλα τί θὰ πῇ.

Τὴν κυττάζουν τρομασμένοι, τὰ σαγόνια τῆς κυτᾶ,
 κι' ὁ καθέννας σιωπᾷ.
 Μὰ τῆς ρίχνονται 'στὸ τέλος τῶν κομμάτων τὰ κοπελι
 μέ ψυχῆς παροξυσμούς,
 καὶ τῆς βγαίνουν τὰ κουρέλια
 καὶ τυλίγουν τοὺς θεσμούς,
 καὶ τῆς πέρνουν τῆς μασελίας ὅσοι πᾶν με τὸ Δοβλέτι
 καὶ μ' ἐκείναις ροκανίζουν κάθε τραγανὸ ρουσφέτι.

«Ε! ε! ε! τί μαγκικάρὸν αἰ τὰ μοῦτ' ἀλευρωμένα!...
 'στὸ Ταμῆον σταματῶ
 καὶ γελῶντας ἔρωτῶ:
 «καυμὰ σύνταξιν τὸ κράτος δὲν θὰ κόψῃ καὶ γὰρ 'μένα;»

Ἦ! Ἐ! Ἐ! τί μασκαράδες, τί χαράς, τί χωράτα!...
 μὰς ἔμπρὸς ἡ μαγκηρία... τζοῦμ ταράμ ταράμ τατά.
 Σάλπιγγες, ταμπούρα, βρόντοι, κάρων κι ἀμαξῶν σωροί
 καὶ τὸ πνεῦμα μὲς ὅσους δρόμους ὥσαν οὐρὸς πλῆμμωρεῖ,
 καὶ ὅσὸν Θρόνοιο μου τριγύρω βδελλοπαρὰ καλοῖνεροι
 τογαυδοῦν χοροπιδῶντας πῶς τὸ τρέβουν τὸ πιτέρι.

"Ε! Ή! Ή! τί μασκαράδες!... γέρο-Βάκχε κέρνα με...
να σφυρίκτραις και ροκάναις και φλογέραις και βιολιά...
να 'μπορούσαμ' έτσι τώρα την Σταμπούλ να 'πέραμε
και να 'πήγαιναν οι Τούρκοι μέσ' στην Κόκκινη Μηλιά.

Πυραμίδ' από μουτσούναις σαν του Χέοπος σὰς κάνω...
τίνος είναι πρώτη πρώτη; τίνος εἶν' ἐπάνω 'πάνω;
Μὰρς ἐμπρός οι καθβαλιέροι κι' ἡ Σιλφίδες του χοροῦ,
κι' ἂν 'στό διάβα του καιροῦ
πέσουν κάτω κι' ἡ κολώναις τῶν ἀρχαίων Παρθενῶνων,
ὁ Καρνάβαλος θὰ ζήσει 'στοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων,
γιὰ νὰ λήη σὲ παιδιὰ σας και σ' ἐγγόνους εὐτυχεῖς
τὰ πολλὰ μασκαράληκια τῆς 'δικῆς σας ἐποχῆς,
κι' ὅσην ἔχαιρε δικαίαν 'στὰς ἡμέρας σας τιμὴν...
εἴθε, γένοιτο, μακάρι, κι' ἑκατὸ φορὰς ἀμήν.

Πρὸς τὸν Καρνάβαλον τρελλὴ προσφώνησις τοῦ Φασουλῆ.

Δός του και χόρευε,
δός του και πήδα,
και δάφναις σώρευε
γιὰ τὴν πατρίδα.

"Ελα και γάνωσε
γεγανωμένους,
ξαναστεφάνωσε
στεφανωμένους.

Σκύβω γονατίζω 'μπρός σου, λατρευτὲ Καρνάβαλέ μου,
καλῶς ἤλθεις, Στρατηλάτῃ του κλεινοῦ χαρτοπολέμου.
Σερπαντίζω, κομφετίζω τοὺς πεζοὺς και τὰς ἀμάξας,
και κυρίους ὅπως πρέπει και κυρίας καρακάξας.

"Απλωσε τὰ δρό σου χέρια, και μακάριος εὐλόγει
τ' "Αἰ-λάφια τῆς σαρδέλας, ἀρχοντὰ και σκυλόλογι.

Καλῶς ἤλθεις... ζήτω ζήτω,
χαρτοπόλεμον κηρύττω,
και τῆς δάφναις τῆς 'δικαίης σου σαν κατσίκα τῆς μασσῶ
και προβάλλω Μακεδόνας με 'ποκάμισο χρυσό.

"Ετσι σὲ θέλω πάντοτε νὰ χαρτοπολεμῆς,
κι' ὅταν ἐσὺ μὰς ἔρχεσαι, τότε 'ἐνθυμούμαι μόνον
σαν μασκαρὰς φιλόπατρις πῶς ἔχομεν κι' ἐμεῖς
δικαίωμ' ἀπαράγραπτον 'στὴν γῆν τῶν Μακεδόνων.

Κι' ἐγὼ μεθ' ὅλων σὲ τιμῶ μεγάλως κι' ἐξαιρέτως,
δέξου πιστόν σου σύμβουλον κι' ἐμὲ τὸν Φασουλῆ...
τὸν κοκκαλιάρη σκύλο μου τὸν 'δῆλωσα κι' ἐφέτος,
και μοῦ τὸν ἐπεράσανε γιὰ σαλονιοῦ σκυλί.
Πλούτος και πολυτέλεια, γῆ τῆς ἐπαγγελίας,
ἐφέτος ἔγινε κι' ὁ Γκιούλ σκυλί πολυτελείας.

Μέγας κατήντησε συρμός αὐτὸ τὸ Καρνάβαλι
νὰ γίνωνται φιλόπρωποι 'στὰ μέγαρά μας μπάλιοι.
Κι' ἐγὼ φιλόπρωπο χορὸ θὰ δώσω 'στ' ἄλλο φύλλο μου
ὕπερ ἐμοῦ, τοῦ Περικλῆ, και καθενὸς ἀπόρου,

'στὴ σκάλα τῆς ὑποδοχῆς θὰ βάλω και τὸ σκύλο μου
μαζί με τὴν ἀπόδειξι τῆς πληρωμῆς τοῦ φόρου.

'Ανάγκη και γιὰ τοὺς χοροὺς τοῦ φιλανθρώπου κράτους
νὰ κάνωμε Ταμεῖο...

θὰ γράψω προσκλητήρια σ' ὅλους τοὺς ἀνιάτους
και 'στό Πτωχοκομεῖο.

Νάλθῃς και σὺ, Καρνάβαλε, συντρέχων τὸν σκοπὸν...
ὀρεβουὰρ λοιπόν.

Κι' ἐμεῖς ἐν δάκρυ χύνομεν πικρὸν εἰς τοῦ Σακελλαρίου τὸν νεκρὸν.

Νειάτα σπουδῆς πολὺπονα κι' ἀκούραστα γεράματα...
τιμῆσετε τὸν γέροντα, ποῦ 'τίμησε τὰ γράμματα.
Τῆς ἀρετῆς τὴν ζωγραφιά,
ποῦχει γιὰ 'λίγους ὠμορφιά,
πρῶτα τὴν 'βρῆκε μέσα του κι' ὕστερα 'στό βιβλίο,
και τὴν ἐτρανολάλησε σὲ σπιῆτι και σχολεῖο.

Και τώρα τὸ στεφάνι τῆς βραβεῖο 'πῆρε μόνον,
στεφάνι γιὰ τοὺς διαλεκτοὺς 'στὸν ὕπνο τοῦ θανάτου
και σὲ παιδιὰ κι' ἐγγόνια του γιὰ νὰ ξεχνοῦν τὸν
ἀτίμητη κληρονομιά τοὺς δίνει τὸνομά του.

Συγχαρητήριοιον θερμὸν πρὸς ἄνδρα τῶν ἐπιστημῶν.

'Ο Πρύτανις Μητσόπουλος ἐκ τῶν ἐπιστημῶν
δράσιν ἐώρτασε λαμπρὰν εἰκοσιπέντε χρόνων,
κι' ἡλάλαξαν περιχαρεῖς και Μοῦσαι κι' Ἑταιρίαι,
και τοῦ Στρατήγη ποιήμα και λαμπαδηφορία,
και τράπεζα παλυτελής με Μαμμουθίου ρόφημα
κι' ἰχθυοσαύρους γευστικούς κι' ἄλλα παντοῖα τρόφιμα,
μὰ και κρασοκατάνυξις ἱλαροσοβαρὰ
με τόσ' ἀστεῖα τοῦ Ζωχιοῦ και τοῦ Μεσολαρά.
Κι' ὁ Φασουλῆς, ἂν και παρὼν 'στὴν τράπεζαν δὲν ἦτον,
ὅμως μεγάλως ἐκτιμῶν
τὸν ἄνδρα τῶν ἐπιστημῶν,
στέφει κι' αὐτοῦ τὸ μέτωπον μεθ' ὅλων τῶν ἐγκρίτων.

Και καμπόσαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Περὶ τῆς Ἑκλαμψίας τῆς Παιδικῆς, βιβλίον
πολλὴν σπουδὴν ἐγκλείον,
τοῦ Νίκου τοῦ Μακρίδη, γιὰτροῦ 'στὴν Πόλι πρώτου
και φίλου πατριώτου.

Τῆς Πρακτικῆς Προοπτικῆς Στοιχείας, δηλαδὴ
βιβλίον περινούστατον, ποῦ τόγραψ' ἐν σπουδῇ
ὁ λοχαγὸς τοῦ πεζικοῦ Εἰστάθιος ὁ Μάννης,
ποῦ τῶν σπουδῶν ἡ βάσανος εἶναι γιὰ τοῦτον ἀνεῖς.

Τὸ γραφεῖον τοῦ Ρωμηοῦ μας, παρλαπίπα πατριώτου,
ἀριθμὸς τριαντατρία, εἰς τὸν δρόμον τοῦ Διδότου.